

© Dina Štěrbová

Způsobem svého vzniku, který jsme popsali výše a který byl vlastně odtržením od velké fungující země, Britské Indie, ztratil nově vzniklý Pákistán mnohé, co ke své zdárné existenci nutně potřeboval. Těžko říci, zda si to jeho tvůrci v čele s Jinnahem uvědomovali, protože jejich rozhodnutí byla pravděpodobně více diktovaná politickými zájmy. Následující realita byla ale velmi tvrdá a cílem našich poznámek bude postupně popsat některé z těchto potíží i způsob jak se s nimi nový stát vypořádal. Začneme jedním z menších problémů, kterým byla skutečnost, že Pákistán neměl vhodné město, které by mohl ustanovit jako svoje hlavní. V první fázi tuto funkci plnila metropole v deltě Indu, Karáčí, o kterém jsme se již zmiňovali v souvislosti s tím, že do tamějšího přístavu již připlula i naše nemocnice (co se stalo 16. 9.). Klimatické poměry Karáčí nejsou ale nejvhodnější jak kvůli extrémně vysokým teplotám, tak i kvůli bouřlivému průběhu monsunu, který může trvat i několik měsíců. Taktéž jeho poloha na samém jižním cípu země, která představuje něco jako obří nudli poledníkového směru (nepočítáme-li dnešní Bagladěš, který byl původně součástí Pákistánu a oddělil se od něj v roce 1971) a má daleko od alespoň přibližného těžiště krajiny. Další skutečností je, že Karáčí je industriálním srdcem Pákistánu, co přirozeně podporuje propojení vládních a finančních struktur bez přítomnosti (alespoň na svém počátku) kvalitní legislativy, která by účinně zamezila vzniku korupčního prostředí.

Tak se stalo, že již brzy po svém vzniku musel Pákistán vyřešit otázku volby hlavního města, jehož poloha byla určena v sousedství tehdy malého městečka Rawalpindi (Rawal je jméno řeky a dnes i stejnojmenného přehradního jezera, Pindi znamená město). Kousek od něj rozděleném po americku do přehledné šachovnice čtvercových segmentů vyrůstá nové hlavní město Islamabad, jak se na islámskou republiku sluší. Ještě v sedmdesátých letech to moc město nepřipomínalo, mezi jednotlivými izolovanými budovami byly obrovské oblasti regulérní džungle, evokující podobný osud australské Camberly či brazilské Brazíliany. Dnes však již nikdo nemůže být na pochybách, že Islamabad je pohodlným a na místní poměry i krásným, funkčním velkoměstem s rozumným počtem obyvatel kolem 500.000. severně se začínají zvedat první nesmělé předhůří Himáláje, ze kterého je za pěkného počasí možné v dálce spatřit horu Nanga Parbat. Tak začalo na zeleném prostranství.

V Islamabadu se nachází vkusně vyřešený komplex vládních budov, parlament, diplomatické mise z celého světa, sídla početných bank

, obrovská Faizalova mešita (dar Saudské Arábie), několik vysokých a bezpočet středních škol, je zde přitom dostatek zeleně, poskytující milosrdný stín v horkých letních měsících. O blízkém milionovém Rawalpindi, již v souvislosti s elegancí a pohodlím rozhodně mluvit nelze, je to skrumáž nejružnějších budov s povrchově vedenou kanalizací, nekonečným proudem často čoudících aut a kloketem života, který ani vzdáleně Evropu nepřipomíná. Zdá se, že otázku volby a vybudování nového hlavního města Pákistán zvládl na jedničku.